

Ispánkon - Prohászka László

2013.03.13.

Utolsó frissítés 2013.03.14.

BEVEZETŐKÉNT:

Miskolc-Pereces, 2010. április 11.

A „sivatagom” után íródott gondolataimat ~ továbbra is tovább ~ 1999-ben fejeztem be azzal, hogy:

„… én pedig ITT a „sivatag-nak nevezett jelenemben ~ és sorolhatnám, hogy ki mindenki még a velünk-hozzánk kapcsolódó létezésében ~ mind-mind már most ITT és OTT vagyunk az örökkévalóság küszöbén, vagy tán egy hajszálnyival már abban vagyunk önmagunk…” ~ Ekkor még nem tudtam, hogy már közel van az újabb rettenet számomra. Egy évvel később, 2000. július 17-én, hat nappal születésem 66-ik évfordulóját követően jelentette be „imádott” feleségem, hogy elhagy, elválik tőlem és kéri a háztulajdonunk értékének a felét…

Összeroppantam. Mindennél mélyebb szakadék fenekén éreztem magam, minden eddigiek elvesztése lángolt, perzselt jó egy-másfél éven keresztül… Úgy tűnt, hogy ez már a pusztulásom pusztasága, amiből nincs kivezető út, itt kell elszikkadnom…

Aztán-közben, lépésről lépésre oldódott ez is, az is az életkörülményeim terén épp úgy, mint önmagamban. Kezdtém érteni és látni, hogy ennek is jönnie kellett ahhoz, hogy ~ végleg túljutva a „sivatag”-on ~ a soron következő lehessen a következő amit járnom kell továbbra is tovább…

Ebben az ilyen-olyan toporgásaimban segített akkor ~ és még jó ideig ~ az Ispánkon tevékeny és hatékony Arkánium Baráti Körrel elevenen élő kapcsolatom, hogy kikecmeredjek és lépni tudjak önmagammal ismét továbbra is tovább úgy ahogyan odafentről várták tőlem a még teljesebbet, a minden hamisság nél-külit…

… és ennek ~ akkor ~ volt állomása az a Náluk töltött pár napom, amiről az ott író-dott, néhány oldalnyi beszámolómm adhat hû képet Neked, Nektek és magamnak is…

Bízom benne, hogy igen… ~

...

2001. júl. 5. péntek

Este 8 h

Hát újra itt vagyok Ispánkon…

Délután 4 óra tájt érkeztem. A 2-es apartmant kaptam; ruháim a szekrényben; mosdószereim a fürdőszobában; majszolni-kortyolni valóim a konyhában… Már főztem és ittam kávét, már vacsoráztam is. Voltam az Arkánium-Házban, ahol pár szó erejéig megölelhet-tük egymást Bistey Zsuzsával. Néhány rövid sétát tettem beszélgetni az igazi Jót. Egészen egyszerűen vagyok máris ebben a Szellemvilági Nyugalomban.

…Ismét ballagtam egyet; a kintinban négy fiatal hölgy énekel mennyei dalokat két szólamban, messzire elhallik ez a le-begőn fénylő ének; a fecskék alacsonyan röpködnek, cikáznak a beborult felhős ég miatt, talán esni fog; odakint az úton épp visszafordultam, amikor egy szembe futó autó mellém érve lefékezett és Persötzi Misi ugrott ki a kocsiból, jól megszoron-gattuk egymást a viszontlátás nagy-nagy örömeiben, holnap majd elbeszélgetünk megannyi mindenről…!

… Hallgatva hallgatózom ebben a mindenütt Egész-Világi Teljességben, és csak fogadom és fogadom és fogadom magamba mindazt ami árad. Azt, ami fel-emel, eloldoz, megtisztít még tejesebben, még mélyebben, egész-egészen legesleg-belül. Itt vagyok, Én-vagyok, a fájdalomaim-mal együtt vagyok egészen Egy. ~

……………………………….. este 10:30

Megjártam szokásos későesti sétám. Végül is az eső nem eredt el; az úton itt is és most is ciripelés, békabrekegés, kutya ugatás, madárhang kísért…, ~ csak Szent Stefi kutyám hiányzott mellőlem nagyon de nagyon…

Istennel, Mennyei Atyánkkal, Szent Szellemmel, Megváltó Krisztusunkkal most is meg tudtam beszélni mai önmagam, ~ és mind-mind velem jöttek az Égiek itt talán még teljesebben… Itt is találtam az út végi fordulóban „Púpot”, ahol elmondhattam hátatelt szívvel a Miatyánkot, ~ azután visszafelé ezúttal is végigdúdoztam a magam szívszólamait… Útközben a sö-tébtől egy sárgás szőrű nagy kutya, mom-mogva toporgott-forgott körülöttem, majd a

két hátsó lábára állva szinte a nyakamba csimpaszkodott, majd egy jó darabon ve-lem tartott ide-oda forgolódva… Mosolyog-tam… ~

Visszaérve az Arkánium Vendégház-hoz a szobámban megágyaztam magamnak a kikészített tiszta, vasalt ágyneművel ~ fehér lepedő, bordó párnahuzat és pokróc alá bordó alátét ~ … ~ most pedig jóéjsza-kát kívánok mindenkinek………

Most még megeszem a szokásos esti almámat édes keksszel, a lábamon bekenem a bőrömet körömvirág balzsammal ~ másfél órával ezelőtt a ma reggel Bors Maritól kapott Culevit-kenőcsöt is használtam ~ …, azu-tán lefekszem. Az ágyam feletti falilámpa fényénél még olvasok egy-két oldalt Bistey: Rudolf Steiner él könyvéből, ~ majd remé-lem teljesen átadhatom magam a mélyalvás küszöbén túl „a kozmosz szellemi hatal-mainak, ahol a világ-elkiismeret mércéje szerint ítéletet kapunk minden eltelt földi napunk morális minőségére…” ~ És bizo-nyos vagyok abban, hogy ezúttal nagyot léphetek tovább az újabb megtisztulás útján.

2001. júl. 6. szombat

Az elmúlt éjszakám mélységes volt és nyugodt. Éjfélkor oltottam lámpát ~ ta-lán háromszor vagy négyszer ébredtem fel, de csupán néhány szükséges percre ~, majd fél-kilenc körül kéltem. Kávét, teát még az este előkészítettem, így a forró, 5-10 perces zuhanyozás és a fogmosás után eliszogattam a magamhoz térítő italaimat. Még bekentem Bors Mari kenőcsével a lábam gyógyulgotó foltjait, aztán elmentem tejet inni.

A ma reggeli imádkozós-köszöntgetős sétám most kétszer hosszabb ideig tartott mint Percezen… Pedig sem az elhagyott-ságom, sem a közelmúlt veszteségei, keservei nem kínoztak, nem tépdesték az üdvözlő és kérlelő szavaim fonálát, ~ hanem valami egészen más feszült ki ben-nem, nehezedett rám, amikről tudom, hogy ezeket az ispánki ittlétem éjszakai mély-álmom órái zúdították a szívemre-lelkemre. Igaz, hogy még nem értem tisztán ezeknek

a valós lényegét, ~ de lassan meg fog vilá-gosodni előttem, ahogyan egy jó ideje máskor is megértettem felettes szellem-éнем üzenéseit…, bölcsességeit…

………

És közben meg is indult a napközben lüktetése. Egymás után jött sorba ~ szinte zúdult rám ~ a kisebb-nagyobb jelenések eseménybeli megnyilatkozása.

Nem sokkal 12 után az Arkánium Bü-fében (szavaim szerint a „kantin”-ban) tized magammal jót s szépet ebédeltem (ösze-rintük ünnepi ebéd volt), ~ majd jött Mihály Bistey Zsuzsával, és elvittek autón Nagy-rákos faluba megnézni egy eladó házat. Az ára 1,5-2 millió forint lenne, vályogból épült, fagerendás mennyezeti fődémmel, kétszoba hallos, félbemaradt fürdőszobá-val (csak a csupaszon beszerelt vezeték-kel), elég nagy előkerttel, hátsódudvarral. Jó sok kiegészítés, tatarozás kellene még ehhez, hogy lakható legyen. Egy idős há-zaspár árulja, akik Ispánk felé megmutatták a rövidebb utat, ami viszont termőföldeken át nem volt épp kellemes…

Nem sokkal az-után, hogy visszaértünk, az Arkánium Házba 4-től összejeövetel kezdődött a már jó ideje

felgyülemllett feszültségek és ellentétek tisztázására. Elég sokan jöttek el az ide tartozók közül. Közel 2 és fél órán át folyt a

Fél nyolckor Judit visszahozott az Arkánumhoz Ispánkra… Még kaphattam a büféből vacsorát, tejfölt és sajtot kenyérral.

Még elmegyek majd a későesti sétámra Isten áldását kérni, és mindenestül elmerülni az Ő szeretetében…

Ispánk-Miskolc, 2001. júl. 8. hétfő

Utazom vissza… ~ haza …, ~ oda, ahol lakom, ahol a ház meg három kutyám várnak… Ráz a vonat, azért reszketősek a betűim…

Tegnap esti kérésemre a büfés Zsolt 7-kor ~ a hajnali kenyérdagasztást félbe hagyva ~ bekopogott, hogy ébresszen…, ~ de már ekkor én magam is talpon voltam. Fürdés, kávé-tea ivás után becsomagoltam, rendet raktam, elmosogattam, felöltöztem az útra, majd a „kantinba” mentem, ahol Zitától megkaptam a reggeli tejemet és kenyéremet. Nyolc előtt nem sokkal jött Sáray Erzsébet elköszönni és minden igaz jót kívánni. Meghatódva átadtam Neki két grafirkámat, mint tegnap Zitának…

Nyolcra befutott két utassal Mihály az autóján. Én is beszálltam Scherák Mari mel-lé. Erzsébet, Zita és Zsolt lengő karokkal integettek utánunk. Még pár percre átka-nyarodtunk Bistey Zsuzsához, akivel min-den jót kívánva öleltük meg egymást… ~

aztán Misi gázt adott, és ment velünk a kocsni Csákánydoroszlóra a vonathoz…

Máriával már az autóban elkezdünk beszélgetni. Ez a csodálatos asszony, aki 3 évvel idősebb nálam, Szombathelyre utazott kórházi kezelésre. Így ~ miután egymást biztatva elköszöntünk Mihálytól ~ együtt vonatoztunk Mária meg én közel egy óra hosszat. Ő egész úton oly termé-szetesen és nyíltan mondta-adta önmagát ~ élete múltját, jelenét, jövő-képeit és szellemiségét ~, hogy ez az élmény szá-momra egy újabb ispánki áldásként tudott inspirációvá lenni az én jelenlegi változá-saimhoz…

Most már egymagam utazom Miskolc felé… Még ? óra, ~ és megérkezem a Tiszai pályaudvarra…

Bocsánat… Rosszul fogalmaztam…! Nem „egymagam” utazom. Nagyon-nagyon sokan jönnek velem; ~ azok, akik az elmúlt 3-4 nap alatt bele tud-tak nézni a szemembe és meg tudták látni bennem azt, aki vagyok. Sokan voltak, ~ és Ők egytől egyig velem vannak ezen az úton a lelkükkel-szemléjükkel, és a szívük-vel is… ~

De nem csak Ispánkról…! ~ ~ ~

Az odafelé utazásom előtti napon előbb Budapesten ~ csütörtő-kön, július 5-én délután ~ is volt két gyö-nyörűséges találkozásom…

Először Manka-lányommal futottunk össze a Keleti p.u. közelében egy kávéházban. Szinte lobo-gott-ragyogott a szemünk-lelkünk-szívünk egymásra! Ő is, én is meséltük, hogy mi van! Egy jó fél óra után gyalog elsétáltunk a két megállónyira lévő, régi tömbház föld-színi dufartról nyíló, parányi „lakásába”. Ott volt Luki is. Én most jártam náluk elő-szőr. Mindegy, hogy mekkora, hogy milyen ez a pici és zsufis otthonka. Mindegy… A lényeg az, hogy bolondos, kesze-kusza, mindenféle ez meg az közepett és mögött ott lélegzik-lüktet az a fajta ifjonti életkez-det színpompás zsúfoltsága, amit én ma-gam 42 évvel ezelőtt ugyanígy éltem! ~ és most már látni fogom Mankámat magam előtt úgy, ahogyan Ő van ott ahol van…! ~ Igen, igen, igen… ~

Aztán elvittek autóval Csepelre Bors Marihoz. Egyedül volt ott-hon, vacsorával várt; ~ de már falatozás közben is szinte azon nyomban nyílni kez-dett felém olyan szépen s teljesen, ahogyan

Eddig még egyszer sem. Sok-sok minden most lett érthető számomra mindabból, amit eddig csak villanásokra láttam, több-nyire nem egészen érte, hogy mi és miért. Ezúttal a félhomályok eloszlottak, ~ és így én magam is boldogan

mondhattam a saját jelenemet.

És ekkor Bors Mari kutyájának sikerült kiszabadulnia a konyhából, ahova eddig rám való tekintettel be volt zárva…! Berontott a szobába és megharapta a jobb lábszáramon azt a helyet, ahol még mindig nem tudott elmúlni a „beavatás” vöröslő bőrfoltja. Most gyönyörűen kivérzett! …

Mari eléggé megijedt…, ~ én viszont szinte fel-szabadultam! Szépségesen tiszta piros vér folyt a lábszáramon…; ~ és életemben most először nem ájultan el tőle, hogy lá-tom, ~ hanem igazán szívből nevettem és mosolyogtam…!

ooo

És most ~ már idehaza is ~ tovább tudok mosolyogni. Kutyáim örömmel fogad-tak…; ~ és már a délutáni és későesti sé-támra is boldogan jöttek ők is velem…!!! ~

UTÓLAGOSAN:

Miskolc-Pereces, 2010. április 12.

Lehet, hogy itt és most sok-sok mindent kellene elmondanom arról, ami az én leírt ispánki utammal kapcsolatosan kérdőjel és felkiáltójel is így meg úgy váltakozva. Legelsősorban azt említem, hogy ez az akkori lemenetelem célja egy olcsó ház-nak a vétele lett volna, hogy a Zsókával közös tulajdonunk eladása meglegyen, a közös „vagyon” megosztása és ennek a feléből tudjak magamnak is venni egy újat, akármilyet, akárhol, de legyen otthonom a mássá lett életemhez. Ebben kínáltak fel segítséget Bistey és Persötzi amikor meg-tudták, hogy mi történt…

Végül is egészen másként oldódott meg ez a számomra rettentő nyavalya, ~ de akkor még ~ 2001-ben ~ minden kilátástalan volt, és fogalmam sem lehetett, hogy miként kecmergek ki a gödörből. ~ Igen…; nagyon is egy szakadékba zuhant senki-semmi alakzatnak láttam azt ami van és ami körülvesz…

Természetesen azért a remény és a jóra fordulás iránti bizalmam rengeteg erőt és bátorítást kapott innen-onnan és főleg odafentről. Ennek az élménye, szépsége és igaza az előző oldalakból is kiolvasható számomra még most is megrendítően és gyönyörűségeesen…

Már amikor Ispánkról hazaértem, tudtam, hogy nem ODA, hanem IDE kell jönnöm új életet teremteni nálam magamnak. Úgy az OTTHONOM-at, mint az ÖNMAGAM-at is szem előtt tartva…; ~ Persze akkor még nem tudtam, hogy mi és mi minden alakul majd, de ha nem is nap-ról napra, de évről évre minden, minden és minden szépen, okosan, jóságosan és ~ mondhatom: ~ gyönyörűségeesen lett az életemmé…; És nem csak magamnak, de egyre inkább mások számára is…; ~

~ és hogy ezt kinek és mi mindennek köszönhetem, azt felsorolni lehetetlen, ~ de akkor is, és most is köszönöm, köszönöm és ezerszer is köszönöm…;, ~ mert ITTHON vagyok…; ~

Prohászka László:

Egy ispánki utam

úti-naplója:

ODA és IDE

Bistey Zsuzsának

Persőtzi Mihálynak

Mankámnak

Bors Marimnak ~ és

sok Igaz Barátomnak

2001.július 5-8.

P.L.: "Nem lesz tovább más,

csak annyi amennyi:

hogyan leszek, ahogyan

leszek: egészen.

Mert soha nem tűnhet el

ami volt:

sem az idő, sem a fény,

és semmi ami létező…”

Ezúttal ezt az

ODA és IDE

2001-ben íródott ispánki

utam úti-naplóját

küldöm Hozzád-Hozzátok szeretni

és ott lenni Veled-Veletek:

Miskolc-Pereces

2010.március.